

Abstrakt

Tato práce pojednává o architektuře bankovních domů a spořitelen v 90. letech 20. století na území ČR, jako jistém fenoménu spojeném s kulturně-společenskou změnou a situací v české architektonické scéně po roce 1989. Potřeba nových bankovních domů přinesla do našeho městského a maloměstského prostředí specifické architektonické formy ovlivněné doznívajícím postmodernismem. První část se snaží obecně charakterizovat podobu změny české architektonické scény v devadesátých letech a v rámci ní vymezit tyto dosud stylově neidentifikovatelné, často individuálně výtvarně pojaté stavby bankovních budov. Zároveň zohlední otázku, do jaké míry můžeme mluvit v českém prostředí o postmoderní architektuře a poukáže na etický problém, který se k tomuto architektonickému stylu váže. Druhá část se snaží obecně charakterizovat a typologicky rozlišit architekturu bankovních domů a spořitelen v přiloženém katalogu. Na závěr se práce pokusí vysvětlit, proč je fenomén architektury bankovních domů a spořitelen spojen s etickým problémem poukazující na tyto stavby jako představitele architektonického nevkusu.